

dos con la fe y unidos á ellos, adoremos á Jesus en el establo de Belen: abrasados en el fuego de su amor santifiquemos la presente solemnidad con fervorosas oraciones, con santos pensamientos y con buenas obras. ¡Oh misterio incomprensible! el Omnipotente nos visita en la debilidad de un niño, el Verbo Eterno en la pequeñez de un tierno cuerpecito, y el Criador en nuestra carne alojada entre las ruinas de un portal. Aprovechémonos de las palabras que á favor de la Iglesia han pronunciado aquellos sus divinos labios, lirios hermosos y rojos, que destilan la mirra mas pura desde el pesebre, como nos lo representa la Esposa de los Cantares. Imitemos su humildad, y nos exaltará; su pobreza, y nos enriquecerá; su paciencia, y nos consolará; su mortificacion, y nos salvará. Recibid, ¡oh dulce Cordero! nuestro profundo respeto, nuestro sincero arrepentimiento, y la humilde ofrenda de nuestra alma y de nuestro cuerpo. Reine en nuestros corazones, no aquella paz falsa que da el mundo, sino la paz sólida que Vos nos merecisteis, para celebrar eternamente vuestra gloria.

Así SEA.

ORATIO FUNEBRIS

IN MEMORIAM

ILLUSTRISIMI, AC REVERENDISSIMI DOMINI DOCTORIS DOMINI ANGELI
MARIANI MORALES DIGNISSIMI EPISCOPI ANTEQUERENSIS.

Quem multis non retro diebus Praesulem eximium vidistis, (Illustrissimum, ac Venerabile Capitulum, Auditores Ornatissimi) ¡nonne mortuum, tumulatum hodie funebri apparatu, tristisque silentio desletis? ¡Heu praesidium, dulceque decus nostrum! ¡Auvium nunquam satis deplorandam sortem! Antequerensis Ecclesia tot annis moerens tum absentiae, tumque viduitatis causa Pastoris, vix uno suo se solabatur sponso, dum quasi in ipso nuptiarum gaudio immatura morte é manibus suffertur Illustrissimus Dominus Doctor Dominus Angelus Marianus Morales. ¡Oh praeposteram gratulationem! ¡Oh lubrica inaniaque desideria nostra! Jure igitur, praesentis solemnitatis, atque luctus significationem in hujus praestantissimi viri memoriam grato quo fuit animo, consecratis.

Cum vero plus doloris ex ejus amissione sentiatur, cujus excelentia magis perspicitur, non modo homines amare flere; verum etiam hujus aedis sacrae tecta, parietes, et altaria quodammodo mihi ingemiscere videntur. Siquidem, omnia squalent, omnia stupent, omnia pavent. Attamen si miseri aliqua consolatione lenire moestitiam possumus, nihilominus spe fiet, Remuneratorem Deum Optimum Maximum ob tan chari capitis praeclara gesta, egregiasque virtutes in meliorem vitam revocasse. Quocirca, quid nunc superest, nisi ut in mortui laudibus efferamus? "Ante mortem nulla est perfecta laudatio, ait Divus Ambrosius, neque quisquam in hac vita potest definito praeconio praedicari, cum posteriora ejus incerta sint."

Utinam ergo tam copiosi, ac multiplicis argumenti partes pertractandi in me vis inesset! At fateor, tum ob imbecillitatem ingenii, tum ob unius semihorae curriculum humeris meis impar esse onus, quod oblatum non recusavi. Abs dubio, Episcopi nostri praestantiam nec exaequare dicendo, nec assequi cogitando possum. Unde non tam elegantis ornatu, quam obsequenti erga vos voluntate, vitae ipsius praecipua capita attingam. Ut autem ex uno singula profluant, res sic se habet: *Angelus nomine, Angelus moribus obiit virtute praeditus.*

Nihil suavius, nihil amabilius vel ad instituendae vitae rationem pertinet, vel ad recte agendum homini largitur sicuti virtus non usui Ethnicorum congrua, sed ope supernaturali fulta. Porro, quantum oportet bene esse viventium gloriam, cum ipse Dominus magna eis bona per Isaiam promississet! "Ad ubera portabimini, scripsit Vates, et super genua blandien-

tur vobis. Quomodo si cui mater blandiatur, ita ego consolabor vos, et in Jerusalem consolabimini. Videbitis, et gaudebit cor vestrum, et ossa vestra quasi herba germinabunt: et cognosceatur manus Domini servis ejus, et indignabitur inimicis suis." Divina autem hujusmodi veritate percepta, Paulique Doctoris Gentium vestigiis proterens, Princeps ille, ac communis nostruum Parens justum se praebuit, continentem, verum, simplicem, pacis amantem, omnisque virtutis studiosum. Ac ne prope infinitam nostrae orationis materiam me consecrari videatur, modicè rem ipsam aggrediamur.

Si quid laudis à patria alicujus ducere licet, natus est in oppido Zamorensi Vallisoletanae, vel Moreliensis Dioecesis cunabulorum plurium doctrina fulgentium, rectaque vita perillustrium hominum. At honos gentis minimè lucem, dignitatemque attulisset, nisi per morum perfectionem, ac sapientiam nomen suis etiam ipse reliquisset. Quid, quod ea ortum totius corporis pulchritudine, magnum se visum iri facile quis auguraretur? "Naturam ipsam dixit Eumenius, magnis mentibus domicilia magna metari, et ex vultu hominis, decoreque membrorum colligi posse, quantus coelestis Spiritus intravit habitator."

Jam vero ita puerulus litterarum studium illico adamavit, ut nunquam à proposito desisterit; sed potius citato gradu progressus, ex discipulo factus Magister praeluceret. Sanè Auditores, postquam ab Alma Mexicana Academia lauream Doctoratus comparasset, sodalis Collegio Sanctae Mariae Omnium Sanctorum in ipsa Metropoli exceptus, praefuit alumnis, in scolis Professor extitit, diligenterque in regio-

nis suae Seminario munus Rectoris explevit. Inde cum ad animarum curam adscriberetur, datus ut Ezechiel in speculatore domus Israel, frequenter de rebus divinis concionem ad populum habebat; in administrandis Sacramentis erat acuratissimus, nihilque quam rectum se gerere valde optabat. Ob id tamque charus, tamque acceptus subditis fuit, ut vix unus alteri charior foret, quam unus hic universis. Nec mirum est, cur Canonicatum sibi promeritum obtinuerit, et usque ad Primicerii dignitatem sublimaretur: hoc interest, sedis in choro, atque vocis in Capitulo duo haec summa officia ita implevit, ut vita titulo, vita nomini responderet. Imitabatur Apostolos quotidie perdurantes unanimiter in templo, et simplicitate cordis perseverantes in orationibus. Scrutabatur scientia, et prudentia arduas, difficillimasque quaestiones, tuncque suffragium ferre conseruerat. Oh excelsum ex animo virum! Oh magnum Ecclesiae munimentum!

Haec tanta, ac tam praeclara pignora dum Mechoacanna ditionis sive in Vicarium Generalem Episcopi, sive in Praelatum Gubernatorem Sacrae Mitrae deligitur, dignissimam suae virtutis curam suscipere effecerat. Ac revera quidem, aliquot per annos ipsam dignitatem cum dignitate sustinuit, iudicio, et acumine quae recta essent requisivit, malaque quantum fuisset auctoritatis separavit. Ut ergo vidit Conciliare Seminarium penè labi, graduque defici posse, propriis opibus ditavit, illique tantummodo restauratio optimo benefactori debita memoratur. Creatus Episcopus Sonorensis, per inas terras iter arripuit. Verum oh quam multitudo periculorum subito cingit

hominis existentiam! Hé miseria filiorum Adae! Ad locum incolarum usque perveniens, qui Sancti Michaelis vulgo magni nominatur, apoplexidis morbo lethaliter fuit correptus. Post aliquod autem levamen congruum sibi ad patriam reverti iudicavit, potestatemque Antistitis ordinarii quam primum ultra fecit, renuntiare. Nunc autem scicitor, nunquid ultra consilium capiet, domo privatam agere vitam? Ah! Quis dum senatorio honore fungebatur, ad bonum quantum opitularetur, unquam satis pro magnitudine laudaverit? Nihil metui, aut gratiae dedit, nunquam ad cuiusque nutum operabatur, nunquam omnino veritatem occuluit. Quid ego nunc dicam, quomodo Reipublicae profecerit pro munere Consiliarii obeundo? Civium dissidia componebantur, auditae erant populi quaerimoniae, pacisque adhibita remedia adversus aerumnas calamitate belli importatas. Sed haec satis, ea quae consecuta sunt, videamus.

Prima ergo vice qua hujus Sanctae Ecclesiae, Vos oh Illustrissimum, ac Venerabile Capitulum! dimissione Episcopatus facta ab Illmo. ac Reverendissimo Doctore Domino Emmanueli Isidoro Perez, dignorum ternarium Mexicanae Gubernationi misistis, Angelus ille ordine primus fuerat conscriptus. Tunc autem quaeso, pro Pastore postulatur? Hic, hic, Auditores omnes, animos ad insignis facti memoriam sempiternam erigite. Charissimi ejus amici postquam Reipublicae Praeses in Praelatum felicis recordationis adlegit Illustrissimum Doctorem Dominum Epigmenium Josephum de Villanueva, quasi pro injuria ei illata, ad Romanum Pontificem repraesentarunt. Ille etiam et privatim, et humiliter scripsit, nihil se

egisse, nihilque dicere, nihilque petere. Obstupefactus Pontifex Maximus Gregorius decimus sextus admodum rara istius Principis integritate, Assistantis ad sacrum solium, Domesticique Praelati titulis decoravit. Ut autem divino consilio, ac vestris suffragiis eodem superiori loco iterum in alio ternario signatur, Antequerensis Episcopus et electus, et constitutus fuit. Quia vero aliquantulum cum eo vixistis, quid fecerit, ipsi vos scitis Oaxacenses. Ideo pauca dicam, multa consulto praeteream.

Quis igitur non miretur hominem divitem adeo infirmum ex longissimis terris venisse, ut ob tuendam, hancque regendam Ecclesiam prompto animo vitam dare pro ovibus suis praevideret! Ah! Denario mensium spatio nobiscum commorans, pastoralia officia ad quae premissa semper sacramentali confessione fuerat dispositus, viribus morbi gravitate dejectis confecit. Insuper, mihi credite, nullam penes diem abire patiebatur, quin Conciliare Seminarium toto mentis affectu sibi dilectum visitaret. In eo sitam esse tum Ecclesiae, tum omnium civium felicitatem noverat. Nisi enim in excolenda, exercendaque virtute laboretur, nulla civitas absolutè florere potest. Virtus autem perfecta, necessariam quandam ex litteris praecursionem exigit. Unde non ab ignorantia, sed à sciencia, à bonis operibus non à vitiis dignus Sacerdos efficitur. Similiter civis inscius, sceleratus nunquam gubernaculi habenis dexterè uti reperietur. An non à divino Platone accepimus, "tunc Respublicas beatas fore, cum aut eas Philosophi coepissent regere, aut qui regerent philosophari?" Itaque ut cognovit Praestantissimus noster haec omnia ad curam boni,

et inculpati Praesulis pertinere, optimam Constitutionem reliquit, fundamenta jacens, ut alius quisque aedificium perficere possit. En igitur amorem, en fortitudinem.

Dum autem ex hac vita jam ipsi migrandum esse sentiret, iter fecit ad populum, qui vocatur Sanctus Michael vulgo Tlalixtac. Statim ergo ac Párochi domum fuerat ingressus: Ecce locum meae morti praeparatum dixit, aliquasque lacrimas effudit. Deinde non post multum temporis intervallum Sacramentorum armis instructus ac munitus fuit. Positus in agonia, factus est repente strépitus per aeris vehementis flatum januis in omnibus ac fenestris loci illius, qui tot personas illic manentes, vel circa lectum tanti Praesulis adstantes terrore percussit. Denique expirationem extremam efflavit, ejusque corpus ad hanc usque urbem fuit translatum. Omnium ordinum multitudo ad funus exequendum convenit, secuta est populi consternatio: alii enim suspiriis, alii gemitibus, alii lacrimis angebantur, totaque erat civitas moerore confecta.

At ¡proh Deus Optime Maxime! quid aliud facere possumus, quam lugere, animoque infixum dolorem nostrum exprimere? Angelum quæisique officii, dignitatibusque ascendentem, singulas etiam virtutes ostendere noscimus. Justum ergo perdidimus, nam ejus vita testis est ipsa probitatis. Ad te autem Jesu generis humani Conditor, ac Redentor ad te confugimus sperantes, tot illum insignibus exornatum in coelum evolasse. Sed quoniam admodum rari è corporibus egrediuntur, quibus luendae aliquae penae non supersint, fuis precibus orare debe-

mus, et é sinu animabus purgandis destinato, forté detentus liberetur. Denique memoria etiam custodite, nuntiate posteris, dilectum Episcopum nostrum vidisse quasi decorum astrum in horizonte micare, et occidere. Imitamini, ut par est hoc exemplar: ejus gloria in hac vita sit gloria vestra, jamque beatus á Domino efflagitabit, ut fiat in aeternum et unus Pastor. et unum ovile.—DIXI.

FIN DEL TOMO I

ÍNDICE DEL TOMO PRIMERO.

PRÓLOGO.....	VII
Oración dedicatoria.....	XII
SERMON I.—De la Epifanía.....	13
SERMON II.—Del gloriosísimo Patriarca Señor San José, Esposo de la siempre Virgen María Madre de Dios...	29
SERMON III.—De los Dolores de la Santísima Virgen....	43
SERMON IV.—Sobre la Ascension de Nuestro Señor Je- sucristo.....	55
SERMON V.—De Espíritu Santo.....	69
SERMON VI.—De la Santísima Trinidad.....	85
SERMON VII.—De San Pedro Apóstol.....	103
SERMON VIII.—De la Preciosa Sangre de Cristo.....	119
SERMON IX.—De los Sagrados Corazones de Jesus y de María.....	137
SERMON X.—De Nuestra Señora del Cármen.....	149
SERMON XI.—De la Asuncion de Nuestra Señora.....	167
SERMON XII.—De San Agustin.....	183
SERMON XIII.—De San Cosme y San Damian.....	199
SERMON XIV.—De San Francisco de Asis.....	213
SERMON XV.—Del Santísimo Rosario.....	225
SERMON XVI.—De la Inmaculada Concepcion de la Santi- ma Virgen María.....	239
SERMON XVII.—De Nuestra Señora de Guadalupe.....	251
SERMON XVIII.—Del Nacimiento de Nro. Señor Jesucristo	265
ORACION fúnebre latina en memoria del Illmo. Sr. Obispo de Oaxaca, Dr. D. Angel Mariano Morales.....	279

OBRA
DE
DISCURSOS SAGRADOS

ESCRITA POR

EL PRESBITERO D. IGNACIO GERÓNIMO DOMINGUEZ,

DOCTOR EN SAGRADA TEOLOGIA
POR LA NACIONAL Y PONTIFICIA UNIVERSIDAD DE MEXICO, Y CURA PROPIO
DE LA PARROQUIA DE SANTA MARIA DE LA NATIVIDAD ZAACHILA
EN EL OBISPADO DE OAXACA.

TOMO SEGUNDO

DISCURSOS SAGRADOS PARA LA SEMANA SANTA

MÉXICO

IMPRESA DE ANDRADE Y ESCALANTE
CALLE DE CADENA NUMERO 11

1860